

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
17 -10- 2013	
Podanie číslo: 816	Číslo spisu:
Prílohy/ky:	Výberový: 210

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 17.10.2013
a vykonateľnosť dňa 2.11.2013
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 10.11.2013

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: **MARKÍZA – SLOVAKIA, s.r.o.**, so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, v zastúpení **ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o.**, Mgr. Zuzanou Zlámalovou, so sídlom Trnavská 11, Bratislava, proti odporcovi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/082/2012 zo dňa 4. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/082/2012 zo dňa 4. decembra 2012 **potvrďuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

Navrhovateľ **je povinný** zaplatiť súdny poplatok vo výške 70 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ – depozitný účet neúročený č. 7000061219/8180 v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Odporca rozhodnutím č. RP/082/2012 zo dňa 4. decembra 2012, vydaným v správnom konaní č. 390-PL0/O-4279/2011 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z., alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodol tak, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 3. mája 2011 o cca 6:00 hod odvysielal sponzorovaný program Teleráno, v ktorom došlo k priamej podpore predaja tovarov sponzora programu – spoločnosti CeWe Color a.s. osobitnými propagačnými zmienkami o týchto tovaroch, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1 000 €, slovom tisíc eur. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a v zmysle § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania navrhovateľ uviedol, že Rada v danej veci už raz rozhodla rozhodnutím č. RP/100/2011 zo dňa 11. októbra 2011, ktoré rozhodnutie na základe jeho odvolania Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 6SŽ/37/2011 zo dňa 22. augusta 2012 zrušil a vec vrátil žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie.

S poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 38 ods. 1 až 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tvrdil, že dňa 3. mája 2011 v čase cca od 6:00 hod odvysielal sponzorovaný program s názvom Teleráno, ktorého obsahovou súčasťou bolo aj odvysielanie obsahu informačného charakteru o darčekom pre mamičky v rámci príležitosti dňa matiek a to prostredníctvom zaujímavých inšpirácií na darčeky, ktoré si divák môže sám vyrobiť prostredníctvom spoločnosti sponzora programu CeWe Color, a.s., pričom v programe odzneli informácie o sponzorovi relácie, spoločnosti CeWe Color, a.s. ako obchodný názov sponzora, označenie jeho služieb a tovarov a ochranná známka. Mal za to, že všetky informácie, ktoré o predmetnej službe a tovaroch v programe odzneli boli informačného charakteru a nepodporovali priamo predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora, teda

spoločnosti CeWe Color, a.s. a to ani osobitnými propagačnými zmienkami o uvedenej službe a tovaroch.

Poukázal na to, že zákon č. 308/2000 Z. z. nedefinuje pojmy ako priama podpora predaja, nákupu a prenájmu tovarov a služieb, či osobitné propagačné zmienky o tovaroch alebo službách a uvedené absentuje i v napadnutom rozhodnutí. Vyslovil názor, že z hľadiska zachovania ústavných práv vysielateľa je nevyhnutne uvedené pojmy definovať tak, aby do budúcnosti nedochádzalo tak ako je tomu v tomto prípade k nepredvídateľnosti a nejednoznačnosti. Namietal, že napadnuté rozhodnutie odporcu takúto definíciu neobsahuje a to ani konkrétnym poukazovaním v jednotlivom napadnutom prípade tak, aby bolo možné pre budúcnosť predvídať a predpokladať obsahové náležitosti pojmu osobitné propagačné zmienky a to nezameniteľne a jednoznačne.

Ďalej poukázal na tú skutočnosť, že správny orgán začal v súvislosti s údajným porušením ustanovenia § 38 ods. 4 citovaného zákona niekoľko správnych konaní, ktoré sa týkali toho istého programu s názvom Teleráno a mali krátku časovú súvislosť:

- rozhodnutím č. RP 100/2011 uložená sankcia 1.000 €, rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom najvyššieho súdu 6SŽ/37/2011 a vo veci bolo opätovne rozhodnuté preskúmaným rozhodnutím,
- rozhodnutím č. RP/99/2011 uložená sankciu vo výške 1.000 €, rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽ/37/2011, zatiaľ nebolo opätovne rozhodnuté,
- rozhodnutím č. RP/98/2011 uložená sankcia vo výške 1.000 €, rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6SŽ/36/2011, zatiaľ nebolo opätovne rozhodnuté,
- rozhodnutím č. RP/102/2011 uložená sankcia vo výške 1.000 €, rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽ/40/2011, zatiaľ nebolo opätovne rozhodnuté,
- rozhodnutím č. RP/103/2011 uložená sankcia vo výške 1.000 €, rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/40/2011. Súčasne navrhovateľ poukázal na názor najvyššieho súdu v uvedených zrušujúcich rozsudkoch, ktorý citoval a v zmysle ktorého bolo povinnosťou Rady posúdiť jednotlivé správne delikty ako čiastkové útoky pokračujúceho deliktu a uložiť navrhovateľovi jednu pokutu. Navrhovateľ vyslovil názor, že správny orgán v danom prípade nerešpektoval názor najvyššieho súdu vyslovený v zrušujúcom rozsudku a tým, že nekonal v jeho intenciách, konal v rozpore s ustanovením § 250r O.s.p.. Uviedol, že je reálny predpoklad, že obdobne bude Rada postupovať aj v prípadoch ďalších zrušených rozhodnutí, t. j. opätovne rozhodne vo veciach RP/99/2011, RP/98/2011 a RP/102/2011 a že opätovne správny orgán v rozpore s jednotlivými rozsudkami najvyššieho súdu rozhodne samostatnými sankciami za pokračujúci správny delikt. Mal za to, že k takémuto konaniu

správneho orgánu neexistuje žiaden dôvod, pretože aj z hľadiska plynutia lehôt má správny orgán dostatok času na vydanie jedného rozhodnutia vo všetkých čiastkových veciach tak, ako jej to ukladajú jednotlivé rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

K podanému odvolaniu navrhovateľa sa odporca vyjadril tak, že navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s ust. § 250q ods. 2 O.s.p. odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil. V dôvodoch vyjadrenia v nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku.

Vo vzťahu k námietke, ktorou navrhovateľ namietal nezákonnosť rozhodnutia rady z dôvodu, že odvysielaním predmetného programu neporušil zákonnú povinnosť v zmysle § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., keďže všetky informácie, ktoré o predmetnej službe a tovaroch v programe odzneli, boli informačného charakteru a nepodporovali priamo predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora spoločností CeWe Color, a.s. a to ani osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených službách, odporca uviedol, že s uvedenými argumentmi sa Rada podrobne vysporiadala už v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (strana 10). Konštatoval, že v predmetnom programe došlo k priamemu pozitívnemu hodnoteniu tovarov sponzora programu spoločnosti CeWe Color, a.s., keď jednotlivé tovary boli charakterizované ako „originálne, pekné, rozkošné,“ príp. „oblíbené a zaujímavé“, v prípade tovaru - fotografia na plátno bolo poukázané na jej zaujímavý maximálny rozmer, recipientovi boli tiež sprostredkované „výhody“ tovaru – fotokalendár, konkrétne rýchlosť jeho výroby, jednoduchý prenos fotiek a maximálna voľnosť pri výbere obsahu. Odporca vyslovil presvedčenie, že jeho argumentácia je založená na objektívnych skutočnostiach aj tieto skutočnosti sú interpretované v logických súvislostiach. Trval na tom, že v predmetnom sponzorovanom programe došlo k priamej podpore tovarov sponzora programu spoločnosti CeWe Color, a.s., osobitnými propagačnými zmienkami o týchto službách.

Odporca taktiež nesúhlasil s námietkou, ktorou navrhovateľ namietal, že Rada sa náležite nevysporiadala s otázkou jednoznačného a nespochybniteľného výkladu pojmov priama podpora predaja, nákupu a prenájom tovarov alebo služieb osobitnými propagačnými zmienkami o tovaroch alebo službách pre aplikáciu v praxi tak, aby nedochádzalo do budúcnosti k nepredvídateľnosti a nejednoznačnosti práva. Uviedol, že namietaný argument navrhovateľa bol súčasťou jeho stanoviska v rámci správneho konania a Rada sa touto námietkou riadne vysporiadala v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (strana 11). Zdôraznil, že vzhľadom na charakter a povahu predmetného ustanovenia je nevyhnutné každú zmienku o tovare alebo

službe v rámci sponzorovaného programu posudzovať individuálne s prihliadnutím na konkrétny tovar alebo službu ako aj na obsah a kontext programu. Argument navrhovateľa o „dlhodobom vysielaní informácií spotrebiteľského charakteru v rámci sponzorovaného programu *teleráno*“ považoval za bezpredmetný.

Odporca nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, ktorou namietal že Rada v predmetnom konaní nepostupovala v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí 6SŽ/37/2011, s poukazom na ďalšie rozhodnutia Rady č. RP/99/2011, zrušené rozsudkom najvyššieho súdu 8SŽ/37/2011, č. RP/98/2011, zrušené najvyšším súdom 6SŽ/36/ 2011 a č. RP/102/2011, zrušené rozsudkom najvyššieho súdu 8SŽ/40/2011. Poukazom na to, že základnou podstatou a zmyslom Rady je dohľad nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie, odporca konštatoval, že je zákonnou povinnosťou Rady sankcionovať vysielateľa v prípade, ak má Rada preukázané, že tento porušil povinnosť podľa zákona č. 308/2000 Z. z. a Rada si teda nemôže „zvoliť“ neuložiť sankciu v zákonom stanovenej lehote, a to ani v prípade, ak má na základe rozsudkov najvyššieho súdu rozhodnúť v určitých prípadoch spoločne, jednou sankciou. Uviedol, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽ/37/2011, ktorým bolo zrušené rozhodnutie č. RP/99/2011 bol Rade doručený 20. decembra 2012 čo je 5 dní pred uplynutím trojmesačnej lehoty podľa § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. s poukazom na to, že Rada pritom nemohla mať vedomosť, kedy bude predmetný rozsudok jej skutočne doručený. Ďalej odporca uviedol, že rozsudok najvyššieho súdu 8SŽ/40/2011, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Rady č. RP/102/2011 bol doručený Rade 15. januára 2013, teda takmer mesiac po uplynutí trojmesačnej lehoty na vydanie nového rozhodnutia v tomto správnom konaní. Konštatoval, že skutkové zistenia jednoznačne potvrdzujú, že Rada sa v danom prípade skutočne nemohla riadiť právnym názorom najvyššieho súdu bez toho, aby podstatou mierou neohrozila zachovanie zákonnej lehoty podľa § 64 ods.6 zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporca mal za to, že skutočnosť, že Rada pri uvedenom porušení v danom prípade opätovne udelila navrhovateľovi jednu sankciu vo výške 1.000 € v žiadnom ohľade nezasiahla do práv a zákonom chránených záujmov navrhovateľa. Súčasne uviedol, že pri ukladaní sankcie za porušenia a vo zvyšných troch programoch *Teleráno* sankcia 3.000 eur odzrkadľovala skutočnosť, že k porušeniu došlo troma čiastkovými konaniami. Podľa názoru Rady z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že hoci z dôvodu zachovania zákonných lehôt boli navrhovateľovi uložené 2 sankcie dvoma rozhodnutiami v skutočnosti bol navrhovateľ za všetky porušenia v programoch *Teleráno* „súhrnne“ sankcionovaný úplne rovnako (pokuta

4000 €), ako by bolo sankcionovaný v prípade vydania jedného rozhodnutia, ktoré by zohľadňovalo jeho všetky (a teda 4) čiastkové konania v danom pokračujúcom správnom delikte.

Záverom odporca vyslovil názor, že ako príslušný správny orgán dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktoré správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, ako aj že napadnuté rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom žalovaného správneho orgánu a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č.: 390-PLO/O-4279/2011, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov a oboznámiac sa s rozhodnutím Rady č. RP/014/2013 zo dňa 26. februára 2013 vydaného v správnych konaniach č.: 387-PLO/O-4276/2011, č.: 389-PLO/O-4278/2011, č.: 391-PLO/O-4280/2011 na pojednávaní súdu dňa 25. septembra 2013, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 67 ods. 3, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 38 ods.4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 390-PLO/O-4279/2011 vo veci možného porušenia § 38 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe TV MARKIZA dňa 3. mája 2011 o cca 6:00 hod odvysielal sponzorovaný program Teleráno, v ktorom mohlo dôjsť k priamej podpore predaja tovarov sponzora programu – spoločnosti CeWe Color, a.s..

Navrhovateľ vo vyjadrení podanom v správnom konaní namietal, že akékoľvek sankčné trestanie správneho orgánu je v oblasti regulácie neodôvodniteľné, považujú ho za porušenie ústavných práv, absolútne nabúranie právnej istoty a predvídateľnosti práva. Mal za to, že všetky informácie, ktoré o predmetnej službe a tovaroch v programe odzneli boli informačného charakteru a nepodporovali priamo predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora spoločnosti CeWe Color, a. s. a to ani osobitnými propagačnými zmienkami o uvedenej službe a tovaroch. Poukázal na to, že ako vysielateľ vysielal program s názvom Teleráno dlhodobo, dlhodobo je tento program aj rôzne sponzorovaný, ktorého obsahom sú dlhodobo aj informácie spotrebiteľského charakteru, ktoré podľa jeho výkladu a z ohľadom na dlhoročnú prax nepresahujú rámec informačného charakteru a teda ich nemožno definovať ako také, ktoré by priamo podporovali predaj, nákup alebo prenájom tovarov a služieb.

Odporca vo veci prvý krát rozhodol dňa 11. október 2011 rozhodnutím č. RP/100/2011 tak, že podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zák. č. 308/2000 Z. z. navrhovateľovi uložil sankciu – pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. d/ zák. č. 308/2000 Z. z. vo výške 1.000 Eur, slovom tritisíc eur, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 38 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z., ktorého porušenia sa dopustil tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 3. mája 2011 o cca 6:00 hod odvysielal sponzorovaný program Teleráno, v ktorom došlo k priamej podpore predaja tovarov sponzora programu – spoločnosti CeWe Color a.s. osobitnými propagačnými zmienkami o týchto tovaroch.

Na základe odvolania navrhovateľa proti tomuto rozhodnutiu Rady Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6SŽ/37/2011 zo dňa 22. augusta 2012 uvedené rozhodnutie zrušil a vec vrátil Rade na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia pôvodného rozhodnutia Rady zo dňa 11. októbra 2011 bola vada výroku rozhodnutia, ktorá mala za následok jeho nezrozumiteľnosť podmieňujúci jeho nevykonateľnosť a súčasne, že Rada nepostupovala analogicky v súlade s trestnoprávnou úpravou pokračujúceho deliktu, keď zo skutkových zistení vyplynulo, že za obdobné porušenia právnej povinnosti, ktorých sa navrhovateľ dopustil v časovej súvislosti, uložila navrhovateľovi samostatné sankcie. Najvyšší súd vyslovil názor, že povinnosťou Rady bolo jednotlivé porušenia právnej povinnosti vysielateľom posudzovať ako čiastkové útoky správneho deliktu a uložiť navrhovateľovi za tieto porušenia jednu sankciu.

Rada vo veci opätovne rozhodla napadnutým rozhodnutím č. RP/082/20012 zo dňa 4. decembra 2012.

Ďalej najvyšší súd zistil, že rozhodnutie Rady č. RP/98/2011, v správnom konaní č. 389-PLO/O-4278/2011, ktorým navrhovateľovi uložila sankciu vo výške 1.000 €, bolo

zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6SŽ/36/2011; rozhodnutie Rady č. RP/99/2011 v správnom konaní č.: 387-PLO/O-4276/2011, ktorým navrhovateľovi uložila sankciu vo výške 1.000 €, bolo zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽ/37/2011; rozhodnutie Rady č. RP/102/2011, ktorým navrhovateľovi v správnom konaní č.: 391-PLO/O-4280/2011 uložila sankciu vo výške 1.000 € bolo zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8SŽ/40/2011, rozhodnutia najvyššieho súdu boli Rade doručené dňa 7. decembra 2012, 17. decembra 2012 a 15. januára 2013. Rada za porušenie právnej povinnosti v uvedených prípadoch navrhovateľa opätovne sankcionovala jedným rozhodnutím č. RP/014/2012 zo dňa 26. februára 2013, ktorým žalobcovi uložila jednu pokutu vo výške 3.000 €.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej

mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa ust. § 38 ods. 1, 4 zák. č. 308/2000 Z. z., sponzorovanie na účely tohto zákona je plnenie určené na priame alebo nepriame financovanie programu, programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie s cieľom propagovať názov alebo obchodné meno, ochrannú známku, dobrú povest', tovary alebo aktivity právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá také plnenie poskytla. Sponzorovanie nie je plnenie podľa prvej vety, ktoré poskytla právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá je vysielateľom alebo poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo tento program vyrobila.

Vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie je povinný zabezpečiť, aby sponzorovaný program, sponzorovaná programová služba alebo sponzorovaná audiovizuálna mediálna služba na požiadanie priamo nepodporovala predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby, a to najmä osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených tovaroch či službách v týchto programoch, programovej službe alebo v audiovizuálnych mediálnych službách na požiadanie.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/, zák. č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinností uložených týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: d/ pokutu.

Podľa ust. § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z. ak bol podaný opravný prostriedok podľa odseku 6 a súd nezruší rozhodnutie rady, sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ak odsek 6 neustanovuje inak. Ak súd rozhodnutie rady zruší a vec vráti na nové konanie, rada rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu. Uložená sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ak odsek 6 neustanovuje inak.

Podľa ust. § 67 ods. 3 písm. d/ zák. č. 308/2000 Z. z., rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur

do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov – správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisnic o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydat' orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistil skutočný stav veci a v konaní sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie

si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, *či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.* Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd konštatuje, že v konaní o uloženie správnej sankcie je rozhodujúce preukázanie skutku, ktorým došlo k porušeniu právnej povinnosti a na okolnosti, za ktorých došlo k tomuto porušeniu je možné prihliadnuť len pri určení výšky sankcie, s poukazom na to, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa

ustanovení správného poriadku, a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy pri administratívnom trestaní pri posudzovaní správného deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „analogiae legis“ podľa ustanovení obsahujúci trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok,). Uvedený právny záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť, na ktorý vo svojej judikatúre poukázal aj najvyšší súd. ***To však neznamená, že povinnosťou Rady je v konaní administratívneho trestania postupovať výlučne v zmysle trestnoprávnej úpravy a to vzhľadom na špeciálnu právnu úpravu ustanovenú v zákone č. 308/2000 Z. z., ktorá stanoví postavenie, úlohy a právomoc Rady, ako aj jej postup v konaní a rozhodovaní s odkazom na právnu úpravu správného poriadku.***

Súd oboznámiac sa so záznamom predmetného odvysielaného programu a s jeho prepisom zistil, že navrhovateľ dňa 3. mája 2011 o cca 6:00 hod odvysielal sponzorovaný program Teleráno, v ktorom sa prezentovali produkty sponzora programu - spoločnosti CeWeColor, a.s. ako vhodné darčeky ku blížiacemu sa dňu matiek. Prezentácia niektorých týchto produktov však aj podľa názoru súdu nezostala len v informačnej rovine, keďže tak ako to vyplýva zo záznamu a jeho popisu pri niektorých výrobkoch došlo aj k ich pozitívnemu hodnoteniu.

V danej súvislosti súd dáva do pozornosti, že zákonodarca v právnej norme § 38 ods.1 zákona o vysielaní a retransmisii definuje pojem ***sponzorovanie ako plnenie určené na priame alebo nepriame financovanie programu, programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie s cieľom propagovať názov alebo obchodné meno, ochrannú známku, dobrú povesť, tovary alebo aktivity právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá také plnenie poskytlá.***

V právnej norme ustanovenej v § 38 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii zákonodarca vymedzuje povinnosť vysielateľa a poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby tak, že **vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie je povinný zabezpečiť, aby sponzorovaný program, sponzorovaná programová služba alebo sponzorovaná audiovizuálna mediálna služba na požiadanie priamo nepodporovala predaj,**

nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby, a to najmä osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených tovaroch či službách v týchto programoch, programovej službe alebo v audiovizuálnych mediálnych službách na požiadanie.

V právnej norme § 31a ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 zákona o vysielaní a retransmisie zákonodarca ustanovuje definíciu mediálnej komerčnej komunikácie tak, že mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povest' fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a a) je poskytovaná ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo b) je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenákup alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu. Mediálna komerčná komunikácia zahŕňa najmä reklamu, telenákup, sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenákup, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8. Skrytá mediálna komerčná komunikácia je zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno alebo aktivity fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť, ak vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na propagačné účely a mohla by vzhľadom na svoju povahu viesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu. Skrytá mediálna komerčná komunikácia je zakázaná. Mediálna komerčná komunikácia musí byť zreteľne rozoznateľná od iných zložiek programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie. Mediálna komerčná komunikácia využívajúca podprahové vnímanie človeka sa zakazuje.

Pri posudzovaní, či došlo odvysielaním programu k mediálnej komerčnej komunikácii v priamej forme alebo k jej skrytej forme sa musí vychádzať z obsahu a účelu predmetného programu posudzujúc ho v kontexte jeho úplného odvysielania s prihliadnutím na jeho dopad na diváka resp. poslucháča, t.j. možnosť jeho vnímania.

Vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu senát najvyššieho súdu v danom prípade dospel k záveru, že navrhovateľ odvysielaním sponzorského programu spoločnosti CeWeColor, a.s., naplnil znaky mediálnej komerčnej

komunikácie, v ktorom sa pozitívne hodnotili služby a predaj tovaru sponzora, pretože z jeho obsahu vyplýva skutočnosť, že obsahom predmetného programu nebol len sponzorský odkaz na služby a tovar spoločnosti CeWeColor, ale jeho obsahom bolo aj pozitívne hodnotenie výrobkov tejto spoločnosti, keď pri výrobku prezentovanom ako darček ku dňu matiek v prípade - *vankúš s fotografiou* odznali zmienky „*originálny*“, „*pekný*“, „*rozkošný*“, taktiež pri ďalšom prezentovanom produkte sponzora – „*fotografia na plátno*“ boli zvýraznené jeho vlastnosti týkajúce sa jeho rozmeru hodnotiac, že ide o „*zaujímavý formát*“, i pri ďalších výrobkoch prezentovaných v tomto sponzorskom programe - *hrnčeky, keramiky s fotografiou, puzzle s fotografiou* odznali zmienky hodnotiace ich ako „*oblíbené*“, „*zaujímavé*“, rovnako pri prezentovanom tovare sponzora programu *fotokalendár* došlo k jeho kladnému hodnoteniu s poukazom na niekoľko jeho výhod. Z uvedeného vyplýva, že zmienky v predmetnom programe o uvedených produktoch sponzora vo forme verbálnej a vizuálnej zložke jej spracovania sa neobmedzili iba na informovanie recipienta o funkcii výrobkov, ale hodnotili aj ich vlastnosti resp. výhody, čím pozitívne hodnotili výrobky sponzora a túto skutočnosť možno považovať ako podporu predajnosti označeného výrobku.

Podľa názoru súdu z týchto dôvodov v danom prípade nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že všetky informácie, ktoré o predmetnej službe a tovaroch v programe odznali boli informačného charakteru a nepodporovali priamo predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora, teda spoločnosti CeWe Color, a.s. a to ani osobitnými propagačnými zmienkami o uvedenej službe a tovaroch, pretože vyššie uvedené zmienky o službe a tovaroch sponzora, ktoré boli odvysielané v predmetnom programe možno vyhodnotiť ako informácie, ktoré kladne hodnotili výrobky sponzora programu, čím došlo k prekročeniu hraníc informovanosti o odvysielaných produktoch sponzora. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že uvedené zmienky o produktoch sponzora je treba považovať za osobitné propagačné zmienky o službe a tovaroch sponzora programu spoločnosti CeWeColor, a.s., a preto námietku navrhovateľa, ktorou namietal nezákonnosť rozhodnutia Rady pre nesprávne právne posúdenie vecí v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia predmetného programu považoval za nedôvodnú.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade Rada skutkové zistenia správne vyhodnotila tak, že v sponzorovanom programe Teleráno, odvysielanom navrhovateľom dňa 3. mája 2011 o cca 6:00 hod, došlo k priamej podpore predaja tovarov sponzora programu – spoločnosti CeWe Color a.s. osobitnými propagačnými

zmienkami o týchto tovaroch, čím navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

Najvyšší súd nemohol prihliadnúť ani na ďalšiu námietku navrhovateľa, ktorou poukazom na to, že zákon č. 308/2000 Z. z. nedefinuje pojmy ako „*priama podpora predaja, nákupu a prenájmu tovarov a služieb, či osobitné propagačné zmienky o tovaroch alebo službách*“, namietal, že napadnuté rozhodnutie odporcu takúto definíciu neobsahuje a to ani konkrétnym poukazovaním v jednotlivom napadnutom prípade tak, aby bolo možné pre budúcnosť predvídať a predpokladať obsahové náležitosti pojmu osobitné propagačné zmienky a to nezameniteľne a jednoznačne.

V danej súvislosti súd dáva do pozornosti, že zákonodarca v právnej norme § 5 ods.1 zákona č. 308/2000Z. z. okrem iného ustanovuje, že do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy na úseku vysielania a retransmisie patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa uvedeného zákona a podľa osobitných predpisov a ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, za porušenie právnej povinnosti uloženej zákonom č. 308/2000 Z. z.. Zákonodarca teda zveril do pôsobnosti Rady aj posúdenie, či skutkom kladeným vysielateľovi za vinu došlo k porušeniu právnej povinnosti, ktorá vysielateľovi vyplýva z právnej normy ustanovenej v uvedenom zákone a vykonať výklad tejto právnej normy. Pokiaľ zákonodarca zveruje do právomoci správneho orgánu rozhodovanie o určitých otázkach na základe správneho uváženia, neprislúcha súdu, aby nad rámec vlastných právomocí (podľa občianskeho súdneho poriadku) vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by vstupoval do právomoci iných orgánov štátnej moci. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis a vykonal jeho výklad v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy. V tejto súvislosti súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010 konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len

preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Vzhľadom na uvedené senát najvyššieho súdu konštatuje, že v danom prípade nezistil rozpory v úsudku správneho orgánu, ktorý bol logickým záverom vychádzajúcim zo vstupov a premís, ktoré boli predmetom konania, pričom Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia svoj právny záver aj náležite zdôvodnila, keď v napadnutom rozhodnutí poskytla navrhovateľovi dostatočnú odpoveď na ním namietané argumenty, ktoré uviedol aj vo svojom stanovisku v rámci správneho konania a súčasne aj náležite poskytla výklad pojmov právnej úpravy ustanovenej v § 38 ods.4 zákona č. 308/2000 Z. z.. Súčasne súd poukazuje na to, že v danej veci išlo o rozhodnutie Rady vydané na základe správnej úvahy (správne uváženie), a preto súd bol oprávnený ho preskúmať v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. iba v rozsahu, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, neposudzujúc účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia, s tým, že pokiaľ je zákonom založené správne uváženie správneho orgánu o veciach rozhodovania na základe posúdenia Rady, či vysielateľ porušil právnu povinnosť stanovenú mu zákonom, toto uváženie nemôže súd nahradiť svojim vlastným rozhodnutím, ani skúmať účelnosť a vhodnosť vydaného rozhodnutia.

Taktiež podľa názoru súdu vzhľadom na charakter a povahu právnej úpravy ustanovenej v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. je nevyhnutné každú zmienku o tovare alebo službe v rámci sponzorovaného programu posudzovať individuálne s prihliadnutím na konkrétny tovar alebo službu ako aj na obsah a kontext programu.

Súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal že Rada v predmetnom konaní nepostupovala v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí 6SŽ/37/2011, s poukazom na ďalšie rozhodnutia Rady č. RP/98/2011, č. RP/99/2011 a č. RP/102/2011 rušené rozsudkom najvyššieho súdu.

Najvyšší súd zo skutkových okolností danej veci mal preukázané, že rozhodnutie Rady č. RP/98/2011 vydané v správnom konaní č. 389-PLO/O-4278/2011, ktorým navrhovateľovi uložila sankciu vo výške 1.000 €, bolo zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6SŽ/36/2011; rozhodnutie Rady č. RP/99/2011 v správnom konaní č.: 387-PLO/O-4276/2011,

ktorým navrhovateľovi uložila sankciu vo výške 1.000 €, bolo zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8Sž/37/2011; rozhodnutie Rady č. RP/102/2011, ktorým navrhovateľovi v správnom konaní č.: 391-PLO/O-4280/2011 uložila sankciu vo výške 1.000 €, bolo zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8Sž/40/2011; rozhodnutia najvyššieho súdu boli Rade doručené dňa 7. decembra 2012, 17. decembra 2012 a 15. januára 2013; Rada za porušenie právnej povinnosti v uvedených prípadoch navrhovateľa opätovne sankcionovala jedným rozhodnutím č. RP/014/2012 zo dňa 26. februára 2013, ktorým žalobcovi uložila jednu pokutu vo výške 3.000 €.

Vychádzajúc z uvedeného sa najvyšší súd nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že Rada sa náležite neriadila právnym názorom vysloveným v zrušujúcich rozhodnutiach, pretože celkovo boli zrušené 4 rozhodnutia, Rada napadnutým rozhodnutím rozhodla o 1 čiastkovom útoku a o ďalších troch správnych deliktoch (vyššie uvedené správne konania) rozhodla samostatným rozhodnutím zn. RP 014/2013. Povinnosťou Rady je síce v administratívnom trestaní postupovať analógia lexis podľa trestnoprávnej úpravy, čo však neznamená, že v tomto konaní postupuje výlučne podľa trestnoprávnych predpisov nerešpektujúc platnú právnu úpravu, ktorou zákonodarca upravuje postavenie a úlohy Rady, predovšetkým zákon o vysielaní a retransmisie. Pokiaľ teda Rada v uvedenom konaní rozhodla samostatným rozhodnutím z dôvodu, že postupovala v intenciách právnej normy § 64 ods. 7 zákona o vysielaní a retransmisie nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že konala a rozhodla v rozpore so zákonom, ako aj v rozpore s názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí, keď zo skutkových zistení vyplýva, že najvyšší súd zrušil predchádzajúce rozhodnutia Rady a vec jej vrátil na ďalšie konania v rôznych časových úsekoch. Teda pri ukladaní úhrnného trestu za všetky správne delikty (4) uvedeným postupom Rada postupovala nielen v súlade so zákonom, ale tiež v súlade s názorom najvyššieho súdu.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhovenie jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. septembra 2013

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ing. Dagmar Lojová